

Arrest

nr. 299 986 van 12 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER
Louizalaan 251
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 239 502 van 6 augustus 2023.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE BROUWER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2018 beslist verweerder tot beëindiging van verblijf op grond van artikel 22, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Een beroep daartegen werd verworpen bij arrest nr. 237 430 van 25 juni 2020. Daartegen werd op 31 juli 2020 een cassatieberoep bij de Raad van State ingediend.

Op 16 april 2019 neemt verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, met terugleiding naar de grens en vasthouding (bijlage 13septies). Het beroep werd verworpen bij arrest nr. 237 431 van 25 juni 2020. Daartegen werd geen cassatieberoep ingediend.

Op 16 februari 2019 neemt verweerder een inreisverbod van 10 jaar. Het beroep werd verworpen bij arrest nr. 237 432 van 25 juni 2020. Daartegen werd geen cassatieberoep ingediend.

Op 2 mei 2019 eindigt de straf van verzoeker. Op 29 april 2019 was hij administratief opgesloten in Vottem. Op 9 oktober 2019 beveelt de raadkamer van Luik zijn invrijheidsstelling.

Verzoeker krijgt op 31 juli 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Dit is de bestreden beslissing:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Vilvoorde-Machelen op 31/07/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1>: naam: E. M. (...) voornaam: M. (...) geboortedatum: (...)1991 geboorteplaats Vilvoorde nationaliteit: Marokko

Alias: E. M., B. (...) °(...)1991 Marokko ; E. M., B. M. (...) °(...)1991 Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen;

Artikel 7, alinea 1:

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Betrokkene werd reeds verschillende keren veroordeeld:

Op 9 maart 2010 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een werkstraf van 160 uren en het in geval dat niet uitgevoerd werd tot een gevangenisstraf van 16 maanden wegens diefstal op heterdaad, met geweld of bedreigingen met het doel om de onvreemde objecten in het bezit te houden of om de vlucht te verzekeren, gedurende de nacht, waarbij wapens werden getoond of gebruikt en met verboden wapenbezit. Die feiten werden gepleegd op 16/03/2009.

Op 22 mei 2012 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren het in geval dat niet uitgevoerd werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal (2 feiten), die feiten werden gepleegd op 8 december 2011 en 21 december 2011.

Op 13 maart 2015 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 maanden wegens diefstal met valse sleutels, in combinatie met vereniging van misdadigers met als doel om personen of eigendommen aan te vallen. Die feiten werden gepleegd op 9 augustus 2012 en op 13 november 2012.

Op 30 mei 2016 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden met 5 jaar uitstel voor de periode langer dan 18 maanden wegens

deelname een terroristische groepering, met inbegrip van het verstrekken van informatie of materiële middelen aan de terroristische groepering, of door enige vorm van financiering van een activiteit van de terroristische groepering, in de wetenschap dat deze deelname bijdraagt tot het plegen van een misdrijf of een misdrijf van de terroristische groepering; het (herhaaldelijk) dreigen met een mondeling of schriftelijk, anoniem of ondertekend bevel of voorwaarde van een aanslag op personen of goederen; het (herhaaldelijk) dreigen met een aanslag op personen of goederen door middel van gebaren of emblemen. Deze feiten werden door betrokkene gepleegd tussen 13 augustus 2013 en 8 juli 2014.

Op 25/10/2019 besloot het OCAD dat betrokkene beschouwd wordt als niveau 2 op vlak van terroristische dreiging en als niveau 3 op vlak van extremistische dreiging, betrokkene heeft namelijk de intentie gehad om binnen een jihadistische context naar Syrië/Irak te trekken. Hij werd op 29/08/2013 door zijn eigen familie tegengehouden om naar Syrië te vertrekken en al dan niet onder dwang terug naar huis gebracht. Betrokkene bood zich na zijn veroordeling d.d. 03/05/2016 op 16/07/2016 aan in de gevangenis. In vergelijking met zijn extremistische discours (tussen 2013 en 2016) blijkt uit zijn detentieverloop dat betrokkene een zekere afstand genomen hebben en minder uitgesproken religieuze opvattingen nastreeft. Op 02/05/2019 werd zijn straf beëindigd. Op 05/12/2018 kreeg betrokkene de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf met het oog op een mogelijke uitwijzing naar Marokko, waartegen hij in beroep ging. Op 29/04/2019 werd hij overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem met het oog op zijn uitwijzing. Op 09/10/2019 werd betrokkene na een beslissing van de Raadkamer vrijgelaten. Uit de informatie blijkt dat hij sterk beïnvloedbaar zou zijn, zijn onduidelijke administratieve toestand blijkt tevens een grote bron van frustratie. Verdere opvolging blijft noodzakelijk om zijn activiteiten, opvattingen en gedragen extra-muros te kunnen beoordelen.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 17/04/2019.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene kreeg een beslissing tot beëindiging van zijn verblijf op 05/12/2018, hetgeen hem betekend werd op 10/12/2018.

Betrokkene verklaart in België geboren te zijn. Dit gegeven wordt tevens bevestigd in het administratief dossier. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 29 jaar een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Betrokkene verklaart dat zijn hele familie in België verblijft. Alsook zou hij verblijven bij zijn ouders. Betrokkene bewijst niet ten laste te zijn van zijn ouders. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn ouders verblijft bewijst niet dat er een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden de familiale belangen van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn ouders en andere familieleden die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben, S. M. (...). Hij verklaart bovendien plus-papa te zijn voor het kind van laatstgenoemde. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet samen

met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het kind van de vriendin van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van deze kinderen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de kinderen afhangen van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn, al dan niet biologische minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene en haar kind alsook de broer, zus en ouders van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Bovendien moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZ20UHDI c.

Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3. 1°; er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich met aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/04/2019 dat hem betekend werd op 17/04/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 17/04/2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7 tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/04/2019 dat hem betekend werd op 17/04/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 17/04/2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren naar Marokko omdat hij niet meer in Marokko geweest is sinds 1997. Dit gegeven wordt tevens bevestigd in zijn administratief dossier waaruit blijkt dat betrokkene op 3-jarige leeftijd naar België kwam. Zij het echter dat ondanks het feit dat betrokkene reeds meer dan 20 jaar in België verblijft, hij meermaals feiten tegen de openbare orde en nationale veiligheid pleegde. Ondanks het feit dat betrokkene inderdaad reeds lang in België verblijft en als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld heeft in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens met onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/04/2019 dat hem betekend werd op 17/04/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 17/04/2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Eerste middel.

Afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag tot bescherming van de mens en de fundamentele vrijheden EVRM van 4 november 1950. goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955

1. Sinds 17 december 2018 poogt verweerder tevergeefs voor verzoeker een laissez-passer van het Marokkaans consulaat in Brussel te verkrijgen.

In een mail van 29 maart 2019 schrijft verweerder domweg aan het consulaat dat verzoeker in België veroordeeld werd voor terrorisme, nl. dat verzoeker in de gevangenis verblijft t.g.v. een veroordeling tot een gevangenisstraf van 40 maanden uitgesproken op 3 mei 2016 door de correctionele rechtbank te Brussel "pour infractions relatives à un groupe terroriste".

Het komt in beginsel verzoeker toe om gegevens aan te dragen die ertoe kunnen bijdragen aan te tonen dat er een ernstig en reëel risico op schending van artikel 3 EVRM bestaat indien hij uitgezet wordt. De overheid dient dan de nodige gegevens bij te brengen om deze twijfel weg te werken (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië; 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije; 23 augustus 2016, J.K./Zweden).

De schending van artikel 3 werd reeds door verzoeker opgeworpen in zijn synthesesmemorie ingediend in het raam van het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf, en er werd verwezen naar een mededeling van 16 mei 2019 van het anti-foltercomité van de VN, over represailles van Marokkanen die in aanraking gekomen zijn met terrorisme en teruggestuurd werden naar hun land van herkomst. Er werd ook verwezen naar EHRM 9 januari 2018, waar Zweden werd veroordeeld omdat de Marokkaanse overheid werd ingelicht over de betrokkenheid van de Marokkaanse verzoeker bij terrorisme, en naar EHRM 22 januari 2019, nr. 74411/16, waar de schending van artikel 3 niet werd aangetoond omdat de Deense overheid garanties van de Marokkaanse overheid had gekregen dat de Marokkaanse verzoeker niet gefolterd zou worden.

Wanneer verzoeker gegevens aanbrengt die wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, moet verweerder een zo nauwkeurig en volledig mogelijk onderzoek uitvoeren en aantonen dat er geen schending van artikel 3 is (RvV 27 april 2018, nr. 203.271; 16 november 2018, nr. 212.381). De bewijslast wordt bijgevolg omgekeerd.

Dat gebeurt niet. In de beslissing wordt beweerd dat artikel 3 niet geschonden wordt, maar dit is enkel een blote bewering zonder dat de persoonlijke gegevens, reeds aangehaald in de synthesesmemorie en verweerder dus bekend, worden onderzocht. O.m. uit de voormelde mededeling van 16 mei 2019 blijkt dat er geen algemene regel is, noch dat in geval van terrorisme een uitgewezen Marokkaan altijd gefolterd wordt, noch dat deze nooit gefolterd wordt. Overigens wordt dit enkel onderzocht in de beslissing tot terugleiding naar de grens, en niet bij het bevel.

Bijgevolg is artikel 3 EVRM minstens in zijn procedureel aspect geschonden.

2. M.b.t. dit middel eveneens opgeworpen in het verzoek tot schorsing bij UDN verwijst de Raad in het arrest nr. 239.502 naar de 3 hogervermelde arresten van 25 juni 2020 en wordt beslist dat "Uit de arresten nrs. 237.430 en 237.431 blijkt dat zowel de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 EVRM uitvoerig zijn behandeld. In arrest 237.432 is enkel artikel 8 EVRM besproken".

Dat is juist voor wat artikel 8 betreft, maar onjuist voor wat artikel 3 betreft.

In het arrest nr. 237.430 beslist de Raad, samengevat (punt 4.3),

- ten eerste dat verzoeker in zijn beroep de toen bestreden beslissing niet bekritiseert m.b.t. de motivering t.a.v. artikel 3. In het arrest van 30 april 2019 nr. 220.588 werd beslist dat het inroepen ter zitting van de openbare orde-aard om de Raad uit te nodigen om desondanks vast te stellen dat verwerende partij artikel 3 niet juist heeft toegepast, dit verzuim in het beroep niet kan herstellen, terwijl verzoeker niet beweert dat er nieuwe gegevens zouden zijn in vergelijking met het ogenblik waarop de procedurestukken werden opgesteld;*
- om de ontvankelijkheid van zijn middel te rechtvaardigen laat verzoeker gelden enerzijds dat de ingeroepen gegevens niet bestonden op het ogenblik van het indienen van het beroep, dat het middel van openbare orde is en dat het inroepen ervan t.a.v. verwerende partij procedureel niet deloyaal is; verzoeker meent terecht dat zijn middel ontvankelijk is omdat verwerende partij de Marokkaanse overheid op 29 maart 2019 ervan verwittigd heeft dat verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt van een veroordeling wegens terrorisme en verzoeker hieruit concreet een grief put m.b.t. artikel 3;*
- maar vermits de beslissing tot beëindiging van verblijf geen verwijderingsmaatregel bevat, kon van verwerende partij niet geëist worden dat zij haar beslissing motiveert t.a.v. artikel 3 m.b.t. het risico in geval van terugkeer. De grieven hebben in werkelijkheid betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.*

Uit het voorgaande volgt dat de Raad het middel wel ontvankelijk verklaart, maar niet ten gronde heeft onderzocht.

In het arrest nr. 237.431 beslist de Raad, samengevat,

- dat verzoeker tegen de bestreden beslissing (het bevel) geen middel opwerpt op grond van artikel 3 EVRM (punt 4.2);*
- "A titre surabondant" merkt de Raad op dat ter zitting in het raam van het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf, verzoeker gewag heeft gemaakt van een brief van 29 maart 2019 van verwerende partij aan het Marokkaans consulaat waarin gewag gemaakt wordt van een veroordeling wegens terrorisme. Die brief "ne contredit nullement l'ordre de quitter le territoire, lequel ne prétend pas que le Maroc n'aurait pas été mis en (sic) courant de la condamnation pour terrorisme de la partie requérante et par ailleurs, porte la mention, non contestée par la partie requérante, de ce que la Cour conclut que la situation générale n'est pas de démontrer, à elle seule, qu'il y aurait violation de la Convention lors d'un retour au Maroc d'une personne soupçonnée de terrorisme ou de mettre en danger la sécurité de l'Etat. Nous pouvons donc en conclure que si le Maroc est au courant de sa condamnation pour terrorisme, rien n'indique qu'à son retour au Maroc, il subisse de la torture ou des mauvais traitements, contraires à l'article 3 CEDH» (punt 4.10).*

Uit dit citaat kan niet afgeleid worden dat de Raad ten gronde het middel onderzocht heeft. Dat blijkt al uit de woorden "A titre surabondant", waarbij het aldus om een overtollig motief in het arrest gaat, dat bijgevolg de motivering van het arrest niet kan schragen. Verder citeert het arrest niet uit de beslissing

houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel uit de beslissing tot terugleiding: het citaat bevindt zich op blz. 12 van het arrest, dat de beslissing tot terugleiding weergeeft. Aldus kan het motief van het arrest nr. 237.431 geen betrekking hebben op de beslissing m.b.t. het bevel, en bijgevolg motiveert het arrest niet over artikel 3 m.b.t. het bevel.

Artikel 3 juncto artikel 13 vereist dat zowel het bestuur de schending van artikel 3 grondig en nauwkeurig onderzoekt, als dat een rechter op een grondige en nauwkeurige wijze nagaat of het bestuur dit op die manier gedaan heeft. Dat kan uit het arrest nr. 237.431 niet afgeleid worden. Dit volgt o.m. uit het feit dat noch het bestuur noch de Raad nagaat welke gevolgen dienen getrokken te worden, m.b.t. de schending van artikel 3 EVRM, uit de brief van 29 maart 2019. De verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM ("La Cour conclut que") kan niet beschouwd worden als een concreet motief m.b.t. deze brief.

Conclusie: geen van de 2 arresten beoordeelt het risico op schending van artikel 3 m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is bijgevolg onterecht dat de Raad in zijn arrest nr. 239.502 stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt sinds de arresten van 25 juni 2020.

3. In zijn nota met opmerkingen ingediend in het raam van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid stelt verwerende partij op blz. 3 in fine dat de rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst niet toepasselijk is op zijn geval. Dat is louter een blote bewering. Verzoeker werpt op dat artikel 3 in zijn procedureel aspect geschonden is en de door hem aangehaalde rechtspraak maakt daarvan toepassing.

Het door verwerende partij aangehaalde arrest EHRM van 10 juli 2018 is niet van toepassing omdat Nederland artikel 3 in zijn procedureel aspect correct had toegepast [zie § 82: "the assessment by the domestic authorities was adequate"]. In het aangehaalde arrest van de Raad nr. 234.765 wordt vastgesteld dat de verzoeker het risico op schending van artikel 3 niet verduidelijkt, anders dan verzoeker in onderhavig geval."

"De nota met opmerkingen en repliek

In de nota worden de middelen niet afzonderlijk besproken. Verzoeker zal pogen dit toch te doen.

1. M.b.t. het eerste middel

a. Verweerder stelt dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt dat hij in Marokko zal gefolterd worden, dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak niet van toepassing is omdat Marokko het non bis in idem-beginsel eerbiedigt en dat Marokko nooit de uitlevering heeft gevraagd.

Verweerder verwijst naar EHRM 10 juli 2018 inzake X/Nederland en naar een arrest van de Raad nr. 234.765.

Tenslotte stelt verweerder dat er wel degelijk een nauwkeurig en volledig onderzoek naar zijn persoon werd uitgevoerd.

b. Verzoeker heeft in zijn beroep niet alleen rechtspraak aangehaald, maar ook een mededeling van 16 mei 2019 van het Anti-Foltercomité van de VN van 16 mei 2019, waarin gewag gemaakt wordt van 2 gevallen van represailles van uitgewezen Marokkanen die in aanraking waren gekomen met terrorisme.

In het jaarverslag Marokko over het jaar 2019 van 11 maart 2020 van het Amerikaanse State Department wordt gezegd dat volgens de minister voor de Mensenrechten systematische foltering in het land "niet meer" bestaat en dat het nu om geïsoleerde gevallen gaat (blz. 2). De voorzitter van de Dienst van het Parket-generaal bracht een officieel rapport uit waaruit het bestaan van huidige gevallen van foltering bleek. De "Direction Générale de la Sûreté nationale", officiële instelling die gevallen van foltering onderzoekt, bracht 8 gevallen aan het licht waar ambtenaren waren gestraft. Daarnaast werden 21 gevallen van politieagenten meegedeeld aan het Parket-generaal (blz. 3). In het jaarverslag Marokko van 2020 van het Freedom house wordt gesteld dat "Cases of excessive force by police and torture in custody continue to occur" (blz. 13).

Daaruit volgt dat, indien anders dan 5 of 10 jaar geleden in politiekantoren of in gevangenissen niet meer systematisch gefolterd wordt, dit nu nog regelmatig voorkomt en dit op grond van officiële Marokkaanse bronnen zelf.

Daaruit volgt ontegensprekelijk dat verzoeker gegevens aanbrengt die ertoe kunnen bijdragen aan te tonen dat er een risico op schending is van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer, zeker gelet op de mail van verweerder aan het consulaat waarin sprake is van een veroordeling wegens terrorisme. Bijgevolg moet verweerder de nodige gegevens bijbrengen om deze twijfel weg te werken. Zoals reeds gezegd ligt de bewijslast dus bij hem.

Het is gemakkelijk om te zeggen dat de door verzoeker in zijn beroep ingeroepen rechtspraak niet van toepassing is, zonder uit te leggen waarom. In het arrest van 9 januari 2018 wordt een schending van artikel 3 aangetoond m.b.t. een Marokkaan omdat de Marokkaanse overheid ingelicht was over zijn banden met terrorisme. Dat is hetzelfde met verzoeker. Zoals op blz. 6 van het beroep wordt aangehaald, is het door verweerder aangehaalde arrest van 10 juli 2018 niet van toepassing.

Uit de voormelde rapporten blijkt dat Marokko het non bis in idem-beginsel niet altijd naleeft. De omstandigheid dat Marokko geen uitlevering heeft gevraagd is nog geen bewijs dat er niet zal gefolterd worden. Waarom het arrest nr. 234.765 niet van toepassing is, werd reeds in het beroep uitgelegd.

Daar waar volgens verweerder in de bestreden beslissing een grondig en nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke omstandigheden werd gevoerd, verwijst hij naar...het gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid in België dat van verzoeker uitgaat. Dat doet niet ter zake: verweerder moet in de bestreden beslissing motiveren waarom de persoonlijke situatie van verzoeker niet leidt tot een risico op schending van artikel 3 EVRM, wat niet gebeurt is; verweerder verwijst in de beslissing enkel naar algemene rapporten."

2.1.2. De bestreden beslissing steunt op drie motieven, met name op artikel 7, eerste lid, 3°, 12° en 13° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat elk van deze motieven, die de bestreden beslissing kunnen schragen, ongemoeid.

Op 9 oktober 2019 beveelt de raadkamer van Luik verzoekers invrijheidsstelling. Hieruit volgt dat verzoeker, op grond van de bestreden beslissing, niet gedwongen zal worden verwijderd. Verzoeker dient vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is: op 16 februari 2019 geeft verweerder verzoeker een inreisverbod van 10 jaar. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 237.432 van 25 juni 2020. Er werd geen cassatieberoep ingediend, zodat het inreisverbod definitief in het rechtsverkeer is en verzoeker gevolg dient te geven aan het inreisverbod. Artikel 1, 8° definieert het inreisverbod als de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt.

Verzoeker maakt het voorwerp uit van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf: op 5 december 2018 beslist verweerder tot beëindiging van verblijf op grond van artikel 22, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Een beroep daartegen werd verworpen bij arrest nr. 237.430 van 25 juni 2020. Daartegen werd op 31 juli 2020 een cassatieberoep bij de Raad van State ingediend.

Tot slot wordt erop gewezen dat de verwerende partij ter terechtzitting een e-mail neerlegt van 14 juli 2023 waaruit blijkt dat verzoeker niet langer beschouwd wordt als een Foreign Terrorist Fighters (FTF) van categorie 4 in de gemeenschappelijke gegevensbank Terrorist Fighters en dat "Sa fiche sera théoriquement ventilée le 15/09/2023."

Verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Hij stelt dat hij riskeert gefolterd te worden in Marokko, omdat hij veroordeeld werd voor terrorisme in België en omdat verweerder in een e-mail van 29 maart 2019 aan het Marokkaanse consulaat meedeelt dat verzoeker in België veroordeeld werd voor terrorisme.

Verzoeker werd op 31 juli 2020 gehoord door de politie van Vilvoorde-Machelen. Verzoeker betwist niet dat hij enkel heeft verklaard dat hij niet terug kan keren naar Marokko omdat hij niet meer in Marokko geweest is sinds 1997.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker wijst in het verzoekschrift naar een mededeling van 16 mei 2019 van het Anti-Foltercomité van de VN van 16 mei 2019, het jaarverslag Marokko over het jaar 2019 van 11 maart 2020 van het Amerikaanse State Department en het jaarverslag Marokko van 2020 van het Freedom House. Deze stukken zijn bij het verzoekschrift gevoegd.

Uit voormelde stukken blijkt dat er in Marokko melding werd gemaakt van een aantal klachten van foltering en mishandeling van gedetineerden. Ook al kan aangenomen worden dat uit voormelde stukken blijkt dat folteringen niet zijn uitgesloten, stelt de Raad dat deze algemene stukken niet volstaan om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer een reëel risico loopt op foltering of een mensonwaardige of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker bevindt zich in de specifieke situatie van een persoon die in België is veroordeeld voor terrorisme. De drie aangebrachte stukken zijn te algemeen van aard om te kunnen worden betrokken op verzoekers geval. Marokko heeft nooit de uitlevering gevraagd van verzoeker omwille van zijn terroristische activiteiten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Marokkaanse autoriteiten hem als een terreurverdachte beschouwen en hem zullen vervolgen. Uit de voormelde stukken blijkt ook niet dat Marokko het non bis in idem-beginsel niet naleeft. Bovendien stelt verzoeker zelf dat verweerder sinds 17 december 2018 tevergeefs poogt voor verzoeker een laissez-passer van het Marokkaans consulaat in Brussel te verkrijgen. Bovendien legt de verwerende partij ter terechtzitting een e-mail neer van 14 juli 2023 waaruit blijkt dat verzoeker niet langer beschouwd wordt als een Foreign Terrorist Fighters (FTF) van categorie 4 in de gemeenschappelijke gegevensbank Terrorist Fighters en dat *“Sa fiche sera théoriquement ventilée le 15/09/2023.”*

Verzoeker betoogt voorts dat het door verwerende partij aangehaalde arrest EHRM van 10 juli 2018 niet van toepassing is omdat Nederland artikel 3 in zijn procedureel aspect correct had toegepast.

Het EHRM heeft in recente zaken meermaals besloten dat een terugkeer van verdachten van terrorisme naar Marokko artikel 3 EVRM zou schenden (zie o. m. Rafaa t. Frankrijk, 30 mei 2013; Ouabour t. België, 2 juni 2015; X. t. Zweden, 9 januari 2018).

In de zaak X. t. Nederland, net zoals in de zaak A.S. t. Frankrijk, 19 april 2018 komt het EHRM tot een andere conclusie. Uit rapporten van internationale organisaties en NGO's blijkt dat foltering en mishandeling van verdachten van terrorisme nog regelmatig gebeuren. Het EHRM volgt echter de aanpak van de Nederlandse rechtbanken die van verzoeker verwachten dat hij het risico op foltering door de Marokkaanse autoriteiten in concreto aannemelijk maakt. Hoewel de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zijn van de veroordeling van de verzoeker in Nederland wegens terrorisme (door het rechtshulpverzoek in het kader van het Nederlandse strafonderzoek en ook door verschillende mediaberichten), beslist het EHRM toch dat er niet aangetoond wordt dat de Marokkaanse autoriteiten de verzoeker als een terrorismeverdachte beschouwen. Het EHRM berust zijn beslissing o. m. op het feit dat geen verzoek tot uitlevering is gevraagd, dat de verzoeker niet gezocht of vervolgd wordt door het Marokkaanse gerecht, en dat er geen klachten van foltering bestaan van de veroordeelde leden van een terroristische cel in Marokko met wie de verzoeker contacten had.

Uit het arrest van het EHRM van 10 juli 2018 X t. Nederland oordeelde het Hof dat de uitwijzing van een Marokkaanse man naar Marokko, die in Nederland werd veroordeeld wegens voorbereiding van een terroristische daad, artikel 3 EVRM niet schendt. Er is volgens het EHRM geen sprake van een algemene systematische praktijk van foltering en slechte behandeling tijdens ondervragingen en detentie in Marokko: *“Nevertheless, in the Court’s opinion, a general and systematic practice of torture and ill-treatment during questioning and detention has not been established.”* (randnummer 77)

Randnummer 79 van het voormeld arrest van het EHRM luidt als volgt: *“The Court notes that, unlike the situation in the cases of *Rafaa v. France* (no. 25393/10, 30 May 2013) and *Ouabour v. Belgium* (no. 26417/10, 2 June 2015), in which Morocco had requested the applicants’ extradition on suspicion of terrorism, no such request has been made in the present case. It further notes that, unlike the situation in the case of *X. v. Sweden* (no. 36417/16, 9 January 2018), the applicant has been convicted of terrorism-related offences and it must be assumed that the Moroccan authorities are aware of the nature of his conviction in the Netherlands.”*

Verzoeker verduidelijkt ook niet, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat hij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een (meer uitgebreide) motivering. Verzoeker werd op 31 juli 2020 gehoord door de politie van Vilvoorde-Machelen. In de bestreden beslissing. Verzoeker betwist niet dat hij enkel heeft verklaard dat hij niet terug kan keren naar Marokko omdat hij niet meer in Marokko geweest is sinds 1997. Verzoeker verwijst meermaals naar de synthesesmemorie die hij heeft neergelegd in het beroep tegen de beslissing van 5 december 2018 tot beëindiging van verblijf, waarin hij toen al wees op de e-mail van 29 maart 2019 waarin verweerder vermeldt aan het Marokkaanse consulaat dat verzoeker in België veroordeeld werd voor terrorisme. Met een loutere summiere verwijzing naar enkele internationale rapporten en rechtspraak, waarvan verzoeker overigens niet aantoonde dat deze gevallen gelijken op zijn geval, levert verzoeker geen begin van bewijs dat hij in geval van terugkeer naar Marokko zal gefolterd worden.

Een schending van artikel 3 en 13 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede en derde middel aan:

“Tweede middel.

Afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM

Dit artikel beschermt o.m. het privéleven.

In de bestreden beslissing aanvaardt verweerder dat verzoeker, die sinds 29 jaar wettig in België woont, een privéleven heeft en dat de bestreden maatregel een inmenging hierop uitmaakt.

De inmenging is door de wet voorzien en de bestreden maatregel beschermt een legitiem doel, nl. de handhaving van de openbare orde.

De maatregel is evenwel niet noodzakelijk in een democratische samenleving. Dit wordt nagegaan aan een aantal van de Boulif-Uner criteria. Weliswaar werd door voornoemd arrest nr. 237.430 dit middel verworpen, maar artikel 8 vereist een onderzoek ex nunc (EHRM 18 februari 2020, Makdoudi/België) en sinds de in voornoemd arrest beoordeelde toestand is 20 maanden verlopen, zodat het gezag van gewijsde van dit arrest zich niet noodzakelijk uitstrekt tot de beoordeling vandaag van het privéleven van verzoeker.

1) Het tijdsverloop sinds het plegen van het misdrijf en het gedrag van de vreemdeling gedurende deze periode

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, werden de laatste misdrijven gepleegd in 2013 en 2014, dat is 6 jaar geleden. Zoals aangevoerd in voornoemde synthesesmemorie, en zoals moet blijken uit het administratief dossier, moet rekening gehouden worden met de volgende recentere elementen:

- a. Een interim arbeidsovereenkomst van 25 juni 2016 met de Koninklijke Belgische Touring Club als commercieel bediende;*
- b. Een brief van de burgemeester van Vilvoorde van 6 juli 2017 waarbij deze meent dat verzoeker niet hoeft uitgewezen te worden naar Marokko en zijn diensten er alles zullen aan doen om verzoeker te helpen;*

- c. Een verslag van dezelfde datum van de Lokale Integrale Veiligheidscel van Vilvoorde waarin beschreven wordt dat een trajectbegeleiding wordt uitgevoerd sinds februari 2017, op vraag van de gevangenis van Sint-Gillis. Er zijn geen tekenen meer van radicalisme, verzoeker verleent zijn medewerking en er is een grote medewerking van de familie;
- d. Een eindverslag van de Groep Intro van Vilvoorde van 26 februari 2018, waarin verscheidene malen een job als jongerenbegeleider of onthaalmedewerker wordt voorgesteld;
- e. Een arbeidsovereenkomst van onbeperkte duur van 14 mei 2018;
- f. Een verslag van de FOD Justitie van 26 februari 2018 m.b.t. een penitentiair verlof en elektronisch toezicht. Daarin wordt een lovend beeld van verzoeker geschetst en de vooruitgang t.o.v. de criminele periode benadrukt.

In de bestreden beslissing wordt van deze elementen geen gewag gemaakt, terwijl artikel 8 een nauwkeurig en grondig onderzoek door verweerder vereist van alle elementen die hij kende en kon kennen.

De bestreden beslissing verwijst enkel naar een OCAD-verslag van 25 oktober 2019, waarbij gesteld wordt dat verzoeker afstand genomen heeft van het terroristisch milieu en minder religieuze opvattingen nastreeft. Overigens is het dreigingsniveau in dit verslag t.a.v. verzoeker m.b.t. terrorisme lager dan dat van een vorig verslag van OCAD aangehaald in de beslissing tot beëindiging van verblijf, wat een gunstige evolutie aantoont. Daaruit blijkt dat verwerende partij dit Boultif-Uner-criterium anders moet evalueren dan in de beslissing tot beëindiging van verblijf.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder onvoldoende en onzorgvuldig dit criterium onderzocht heeft en er geen rekening heeft mee gehouden m.b.t. de vraag of de belangen van de staat moeten prevaleren op die van verzoeker, minstens toont verweerder niet aan dat hij dit grondig onderzocht heeft.

2) De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België en met Marokko.

Deze banden met België zijn zeer hecht. Verzoeker verblijft hier sinds 29 jaar, heeft hier schoolgelopen en gewerkt, heeft hier zijn kennissenkring. Er wordt terecht gesteld dat verzoeker als meerderjarige geen gezinsleven vormt met zijn familie, maar er wordt geen rekening gehouden met het feit dat deze familiebanden deel uitmaken van zijn privéleven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland; 2 juni 2005, Znamenskaya/Rusland, § 27; 18 december 2018, Saber en Boughassi/Spanje, § 39; RvV 8 januari 2016, nr. 159.616; 24 maart 2017, nr. 184.319; 21 december 2017, nr. 196.963; 14 december 2018, nr. 214.051; 21 februari 2019, nr. 217.248). Bovendien heeft verzoeker noodzakelijkerwijze nieuwe sociale en culturele banden aangeknoopt sinds de beslissing tot beëindiging van het verblijf, nu hij 10 maanden geleden in vrijheid werd gesteld.

Daarentegen ontbreekt elke band met Marokko, zoals in voornoemde synthesesmemorie werd gesteld: verzoeker is er sinds 23 jaar niet meer geweest, heeft er geen familie, spreekt de taal niet (hij kent enkel Nederlands en Frans).

Verweerder stelt dat de relatie van verzoeker met zijn familie geen gezinsleven in de zin van artikel 8 uitmaakt, wat niet betwist wordt maar wat niet relevant is bij het onderzoek naar het privéleven.

Verweerder toont niet aan dat de uitgebreide contacten van verzoeker mee in de balans werden gelegd. Er wordt overigens in het geheel niet onderzocht welke moeilijkheden verzoeker zou ondervinden indien hij naar Marokko wordt uitgewezen om daar een nieuw leven op te bouwen. Er valt niet in te zien hoe zijn familie hem daarbij kan helpen zoals verweerder blootweg beweert, vermits deze in België verblijft en niet meer banden met Marokko heeft dan verzoeker.

Ook dit criterium is bijgevolg niet op een nauwkeurige en grondige wijze onderzocht.

Verweerder stelt enkel dat gezien zijn strafrechtelijk verleden de familiale belangen van verzoeker ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat is onvoldoende om aan te tonen dat verweerder op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft of aan de belangen van verweerder dan wel aan die van de staat voorrang moet gegeven worden.

Bijgevolg is artikel 8 EVRM geschonden.

Het arrest van de Raad nr. 239.502 citeert de bestreden beslissing m.b.t. het OCAD-verslag van 25 oktober 2019 en verwijst naar de arresten van de Raad van 25 juni 2020. Aldus antwoordt het niet concreet

op het middel, waar in essentie aangevoerd wordt dat sinds de toestand onderzocht door de arresten van 25 juni 2020 niet minder dan 20 maanden verlopen zijn, wat een nieuw onderzoek vraagt m.b.t. het criterium van het tijdsverloop sinds het plegen van het misdrijf en het gedrag van de vreemdeling sindsdien. Het OCAD-rapport van 25 oktober 2019, dat de gevaarlijkheid van verzoeker anders beoordeelt dan in de vorige OCAD-rapporten, is daar een element van. In het arrest vindt men alleszins geen motivering m.b.t. het criterium van de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België en met Marokko.

Derde middel.

Afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM juncto artikel 12 EVRM en van het algemeen Europees rechtsbeginsel van het hoorrecht

Verweerder is op de hoogte van de relatie van verzoeker met een mevrouw van Belgische nationaliteit, en met haar kind, waarvan hij verklaart plus-papa te zijn. Verweerder stelt dat de relatie van korte duur is en dat betrokkenen niet samenwonen. Deze relatie is niet gelijk te stellen met een huwelijk en bijgevolg is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Van een gezinsleven kan evenwel sprake zijn zonder gehuwd te zijn. Overigens verblijft verzoeker nu eens in Oudenaarde bij zijn vriendin en haar kind, dan weer bij zijn ouders in Vilvoorde. Bovendien kan een korte relatie reeds erg hecht zijn, wat blijkt uit het feit dat verzoeker zich als de pluspapa beschouwt van het kind van zijn partner. En verder blijkt uit een mail van een ambtenaar van de stad Vilvoorde dat beiden gevraagd hebben om daar te huwen, maar dat dit geweigerd werd omdat verzoeker niet regelmatig in België verblijft, alhoewel dat volgens de ministeriële omzendbrief van 6 september 2013, BS 23 september 2013, geen beletsel is om te huwen. Aldus wordt artikel 12 geschonden. Door de uitvoering van de bestreden beslissing kan verzoeker niet met zijn partner huwen. De omstandigheid dat niet verwerende partij maar wel de ambtenaar van de burgerlijke stand 2 mensen kan huwen doet niet ter zake, vermits het verwerende partij is die ervoor zorgt dat zij niet kunnen huwen. Het gaat bovendien niet om een tijdelijke scheiding, vermits er een inreisverbod van 10 jaar bestaat (RvS 8 november 2016, nr. 236.370). Men kan overigens niet redelijkerwijze van de partner verwachten dat het paar in Marokko gaat huwen, vermits zij met dat land geen enkele band heeft en zij geen moslim is, terwijl een huwelijk in Marokko wordt afgesloten door een adoul d.w.z. een persoon met een religieuze functie.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM bij gebrek aan huwelijk. Paradoxaal genoeg stelt het arrest nr. 239.502 dat er sprake van een gezinsleven kan zijn ook zonder huwelijk, maar weigert het aan te nemen dat verwerende partij het begrip "gezinsleven" verkeerd beoordeelt. De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, en niet de al dan niet schending van artikel 8 in plaats van het bestuur overdoen.

Anderzijds is de motivering van de bestreden beslissing onderling tegenstrijdig: er wordt ook gesteld dat een repatriëring van verzoeker naar Marokko niet disproportioneel is t.a.v. het recht op gezinsleven en het geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, en bovendien de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn al dan niet biologisch minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind met zich meebrengt. Hieruit blijkt onomstotelijk dat verwerende partij wel het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 aanvaardt. In dat geval moet verwerende partij een fair balance uitvoeren tussen de rechten van het individu en de rechten van de staat, wat niet gebeurt, o.m. waar niet onderzocht wordt welke moeilijkheden de partner en het kind zouden hebben om het gezinsleven uit te oefenen in Marokko.

Het arrest nr. 239.502 stelt dat uit het verhoorverslag niet blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn partner en haar kind. Uit het zeer summiere verhoorverslag blijkt ook niet het tegendeel, vermits niet eens gevraagd wordt waar verzoeker verblijft. Het arrest van de Raad kan gevolgd worden daar waar het stelt dat artikel 8 geen bijzondere motiveringsplicht oplegt, maar het is wel zo dat het maken van een fair balance, aan de hand van de Boultif-Unercriteria, een zorgvuldig onderzoek naar het pro en contra vraagt. Verzoeker verklaarde overigens uitdrukkelijk plus-papa van het kind te zijn, wat impliceert dat hij minstens regelmatig bij het kind verblijft. Dat had bij verwerende partij een belletje moeten doen rinkelen. Het kind heeft bovendien speciale noden, wat blijkt uit stuk 5, terwijl verzoeker niet de kans gekregen heeft, tijdens het "verhoor" (wat eigenlijk beperkt is tot het invullen van een zeer summier en oppervlakkig formulier), om dat te vermelden. Welnu, niet eens nagaan in welke mate of gedurende welke tijdsspanne verzoeker

bij partner en kind verblijft, is op een onzorgvuldige wijze de fair balance uitvoeren. Het gaat er niet om de Raad uit te nodigen om een opportuniteitsonderzoek uit te voeren en zijn appreciatie in de plaats te stellen van verwerende partij, maar wel om vast te stellen dat deze laatste de fair balance-toets niet op een gedegen wijze heeft uitgevoerd. Overigens is de laatste alinea op blz. 11 en de eerste alinea op blz. 12 een eigen motivering van de Raad, die in de plaats komt van de motivering van de bestreden beslissing.

In de mate dat het hoorrecht op een zeer simplistische en onzorgvuldige wijze m.b.t. de relatie is uitgeoefend, wordt dit algemeen rechtsbeginsel geschonden. Dit vereist een kwalitatieve uitoefening van het hoorrecht (RvV 18 januari 2018, nr. 198.113, bevestigd bij RvS 4 april 2018, nr. 12.780 (c). Verwerende partij kan geen nauwkeurig en grondig onderzoek naar het al dan niet beschermenswaardig gezinsleven uitvoeren indien zelfs niet gevraagd wordt of verzoeker met zijn vriendin en haar kind samenwoont."

"De nota met opmerkingen en repliek

In de nota worden de middelen niet afzonderlijk besproken. Verzoeker zal pogen dit toch te doen.

(...)

2. M.b.t. het tweede en het derde middel

Verweerder beperkt zich tot algemeenheden en het citeren van de bestreden beslissing, zonder in te gaan op de concrete motivering van de middelen. De omstandigheden waarin verzoeker werd aangehouden (blz. 7 en 8 van de nota) doen niet ter zake, daar de bestreden beslissing toen al bestond. Het gaat bijgevolg om een a posteriori- motivering waarmee de Raad geen rekening kan houden."

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad stelt vooreerst dat op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, de verdragsstaten de taak hebben om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). De belangen van de staat primeren uiteraard op de individuele belangen van verzoeker aangezien verzoeker ingeschaald wordt onder niveau 2 op vlak van terroristische dreiging en niveau 3 op vlak van extremistische dreiging. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: "Op 25/10/2019 besloot het OCAD dat betrokkene beschouwd wordt als niveau 2 op vlak van terroristische dreiging en als niveau 3 op vlak van extremistische dreiging, betrokkene heeft namelijk de intentie gehad om binnen een jihadistische context naar Syrië/Irak te trekken. Hij werd op 29/08/2013 door zijn eigen familie tegengehouden om naar Syrië te vertrekken en al dan niet onder dwang terug naar huis gebracht. Betrokkene bood zich na zijn veroordeling d.d. 03/05/2016 op 16/07/2016 aan in de gevangenis. In vergelijking met zijn extremistische discours (tussen 2013 en 2016) blijkt uit zijn detentieverloop dat betrokkene een zekere afstand genomen hebben en minder uitgesproken religieuze opvattingen nastreeft. Op 02/05/2019 werd zijn straf beëindigd. Op 05/12/2018 kreeg betrokkene de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf met het oog op een mogelijke uitwijzing naar Marokko, waartegen hij in beroep ging. Op 29/04/2019 werd hij overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem met het oog op zijn uitwijzing. Op 09/10/2019 werd betrokkene na een beslissing van de Raadkamer vrijgelaten. Uit de informatie blijkt dat hij sterk beïnvloedbaar zou zijn, zijn onduidelijke administratieve toestand blijkt tevens een grote bron van frustratie. Verdere opvolging blijft noodzakelijk om zijn activiteiten, opvattingen en gedragen extra-muros te kunnen beoordelen." Reeds in de arresten van 25

juni 2020 werd door de Raad vastgesteld dat de belangen van de staat primeren op de individuele belangen van verzoeker: *“La motivation de l’acte attaqué démontre à suffisance que la partie défenderesse a procédé à une mise en balance de ses intérêts familiaux et personnels, d’une part, et de la sauvegarde de la sécurité nationale, d’autre part, pour faire finalement prévaloir cette dernière.”*

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt wel het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of verzoeker een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Wat betreft het begrip ‘gezin’ oordeelt het Hof dat die term niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Verzoeker stelt dat hij een relatie heeft met een vrouw van Belgische nationaliteit, en met haar kind, waarvan hij verklaart plus-vader te zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande overwogen wat volgt: *“Betrokkene verklaart dat zijn hele familie in België verblijft. Alsook zou hij verblijven bij zijn ouders. Betrokkene bewijst niet ten laste te zijn van zijn ouders. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn ouders verblijft bewijst niet dat er een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden de familiale belangen van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn ouders en andere familieleden die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag.*

De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders. Betrokkene verklaart een vriendin te hebben, S. M. (...). Hij verklaart bovendien plus-papa te zijn voor het kind van laatstgenoemde. De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft het kind van de vriendin van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van deze kinderen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de kinderen afhangen van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn, al dan niet biologische minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene en haar kind alsook de broer, zus en ouders van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Bovendien moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM."

Bovendien wijst de Raad op met motief dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf: op 5 december 2018 beslist verweerder tot beëindiging van verblijf op grond van artikel 22, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Een beroep daartegen werd verworpen bij arrest nr. 237.430 van 25 juni 2020. In voormeld arrest wordt uitvoerig ingegaan op de vereisten van artikel 23, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf ook rekening wordt gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. In voormeld arrest worden ook de Boultif-Uner criteria besproken.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een "email van de broer van verzoeker aan de advocaat van verzoeker met in bijlage mail van 24 juli 2020 van een ambtenaar van de Stad Vilvoorde" en een brief van verzoeker, van de vriendin van verzoeker en een verslag van het Centrum voor ontwikkelingsstoornissen – Gent, aangaande de erkenning van het invaliditeitspercentage van de handicap van de zoon van verzoekers vriendin.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift het motief dat stelt dat de relatie van korte duur is en dat betrokkenen niet samenwonen, terwijl verzoeker tracht aan te tonen dat verzoeker wel samenwoont met de partner en het kind, middels de brief van 3 augustus 2020 van verzoekers vriendin. Uit het gehoorverslag van 31 juli 2020 blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij een relatie heeft met S.M., doch uit deze verklaring blijkt niet dat verzoeker samenwoont met haar. De brief van 3 augustus 2020 van de

vriendin van verzoeker beschrijft een dagindeling, maar geeft geen uitsluitel vanaf wanneer verzoeker samenwoont met zijn vrienden en diens zoon. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verweerder stelt niet op kennelijk onredelijke wijze dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont waarom zijn private belangen – die bestaan in het verder op onwettige wijze in België verblijven teneinde bij zijn partner te blijven met wie hij de intentie heeft om te huwen – zwaarder moeten doorwegen dan het algemeen belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit het handhaven van de verblijfsreglementering. In dit kader dient te worden gewezen op vaste rechtspraak van het EHRM, dat zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden die zijn zaak kenmerken dergelijke uitzonderlijke omstandigheden betreffen. Het staat verzoeker vrij om eenmaal gehuwd de geëigende procedures op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. Verzoeker staat onder een definitief geworden inreisverbod en dient daartoe een aanvraag in te dienen om het inreisverbod te laten opschorten of opheffen (cf. artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing houdt geen verbod in om te huwen. Daarnaast is er geen reden waarom verzoeker desgewenst niet zou kunnen trouwen in Marokko. De bewering dat dit niet mogelijk zou zijn omdat zijn partner geen band heeft met Marokko is geen argument, want ook in Marokko kan een Marokkaan trouwen met een niet-Marokkaan, het tegendeel wordt alvast niet aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt een belangenafweging gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat die kennelijk onredelijk is. Het feit dat hij zonder verblijfsrecht komt te zitten is enkel te wijten aan zijn eigen criminele gedrag en niet aan de verwerende partij. Het komt de verwerende partij toe om de bescherming van de openbare orde zwaarder te laten doorwegen dan het individuele belang van verzoeker en zijn gezins- en familieleven.

Een schending van artikel 8 en 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, leidt naar Unierecht immers pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Com-missie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

De bestreden beslissing begint met de vaststelling: *“Betrokkene werd gehoord door de politie van Vilvoorde-Machelen op 31/072020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.”* Verzoeker betwist deze vaststelling niet.

Middelen twee en drie zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC